

Радослав Сандић

Голубови

Испод прозора чуло се јутром гукање голубова. Волео сам да их слушам јер су плели танане нити сећања. Голубови — птице љубави, нежности и лепоте — уносили су у мене немир који је потицао из безбрижног и босоног детинства. Што није све то тако сада! Што није детинство остало вечно? Игре су ми биле радост, испуњавале свест, а голубови љубав и немир живота... Гаћани, лепезани, гушани, огрлаши, бакарци и сиви летачи, ћубасти превртачи... Детинство као чаролија провлачи се кроз сећање. Живот, пораз и падови оставили су ожиљке, засекали и опустошили душу, унели тугу у срцу...

Од како сам се доселио у овај градић, свако јутро ме буде голубови. Ко је тај, добар човек, што је поново вратио голубове у мој живот? Чезнуо сам да га видим, да га чујем.

У дворишту одмах иза куће у лепо уређеном голубарнику једнога дана угледао сам много голубова: бакарци, сивих, прних, плавих, белих, шарених. Шапурили су се и весело гукали, удварали се голубицама и љубоморно чували своје миљенице. Из малих гнезда провиривала су јаја или по које голуждраво, све у паперју голубче широког кљуна пуног жутила. На вратанца, одакле почиње излет у небо, био је катанца.

Сунчан је дан. Групица голубара намами ме да приђем к њима. Загледао сам се у небо. У његовом плаветнилу, као пахуљице под сунцем, виориле су светле, бакарне и тамне птице губећи се у сунцу на тренутке. Чуо сам од голубара да голубови лете већ четири часа, да су се приближили граници за улазак у финале. Тада сам први пут видео и власника голубова: мршав, бледа лица, ниска раста, млад човек са укоченим вратом сраслих пршљенова, чела наборана и очију светлих, пуних ишчекивања. Познавао је сваку своју пахуљицу коју је хитнуо под сунцем.

Баш када сам наишао, једна је почела нагло да пада, малаксава, тоне. Видео сам на његовом лицу грч и тугу. Пахуљица се развила у птицу која је једва малахала крилима. Комисија је мерила време.

— Жвћко није издржао. — са тугом у гласу рече, убледела лица човек, а очи му се испунише маглом и сетом.

Испод сунца, још су вијориле заставе мога суседа. Изненада се одвојила још једна пахуљица. Часовник је показивао пет часова летења када су се склопила крила изнемогле птице. Још један минут у бележницама комисије. Као да је сусед доживљавао грч тих немоћних крила дубоко у својим грудима. Пала је још једна пахуљица.

— Малић и Палачко су ме изневерила! — прошапута он. — Палачко, мој понос, љубимац, нада! . . .

— Сви палају! — викну један од чланова комисије.

Боре на челу и сузе у очима замаглише небо, а руке раширене као вапај хриле су да их зауставе. Но голубови су падали као сломљене стреле у очима, на челу у срцу.

„Четири су слетела!

„Четири су слетела! Шта то они говоре?“ Упиње погледе у небо, под сунцем да открије још коју пахуљицу, наду, трзање под сунцем.

— Има их још, лете! — неко рече.

— Њих води Пламенка, златна моја птица!

Људи се збише у клупко и покушавају да назру титрање птица које одлазе све дубље у небо.

— Пет часова и тридесет минута летења — објави неко.

Престали су да зуре у небо и пришли мом суседу убледелом, запаљених зеница и чела препуног облака. Стезали су му руку и тапкали по раменима. Голубови као да су знали спусти се ниже и ниже. Када је комисија полазила слетело их је четири.

Очи мог суседа, наливене небом и запаљене сунцем, тражиле су у плавим дубинама пету пахуљицу. Она се поигравала блистајући на тренутке. Чинило ми се да сва сунца блистају у очима тог маленог човека. Сунце је залазило. Сутон је превлачио танани вео преко неба. Голубови су утишали гукање, само је он, загладан у потамнедо небо, које се пунило звездама тражио је од њега своју златну птицу и слушао исконско шаптање даљине. Одједном се зачу шум и летет крила. Човек потрча, испружи руке и загрли птицу. Занет звездама, испуњен осећањима љубави која је разнела црни талог разочарање што их је доживљавао у животу.